

Въведение

Пиша тези редове, докато седя в уютната си кухня една зимна утрин, а старата ми котка дреме край мен върху топлия съскащ радиатор. Снощи в Балтимор вилня снежна буря и сега чувам как вечнозелените дървета пред прозореца ми пукат под тежестта на замръзналите си клони. Преди шест години, в един зимен ден като този, седнах на същата тази маса и взех дръзкото решение да рискувам и временно да скъсам с дотогавашния си живот.

Днес сутринта отворих една кутия и нейното съдържание ми припомни за последиците от това решение. Въпреки че търсех нещо конкретно, беше забавно да разгледам всичко, което се появи.

Ето я сметката от кафе „Флориан“ във Венеция, където една сутрин пих капучино за 10 долара. Тук е и програмата на постановката „Много шум за нищо“, представена от оксфордски студенти. Под нея намирам билет от Музея на градинарството в Лондон и касовата бележка за чифт черни копринени обувки с десетсантиметрови токове, които си купих в Милано и обух само веднъж. Менюто от една вечеря в Перуджа (град в Умбрия) пък ми напомня колко вкусен беше онзи телешки шницел с червена цикория.

Накрая, в малка кутия с надпис „Париж“, открих онова, което търсех: картичка с изглед от „Александър III“, най-красивия мост в града. Изпратила съм я до самата себе си на 9.05.1993 г. с послание, което предвещава началото на голямо приключение:

Скъпа Алис,

Това е първото ми утро в Париж. Вървях пеша от хотела на левия бряг до Сена. Реката е сребриста; над нея студеното ранно слънце пронизва сивото небе и осветява старинните сгради покрай кея „Волтер“. Това е онзи Париж, който познавам от снимките на Атже и Картие-Бресон^[1]: град с несравнима красота и деликатни цветове – платинено, сребърно и сиво. Днес, от това прекрасно място, започва моето пътешествие.

Картичката е подписана: *С обич, Алис.*

Това е първата от многото подобни картички, които написах и изпратих на домашния си адрес, докато пътувах през следващите няколко месеца, или Годината на безразсъдството, както с любов нарекох този период от живота си.

Предполагам, че повечето хора понякога имат желание да зарежат всекидневните си навици и отговорности и временно да променят живота си. Аз също неведнъж бях си мечтала за това. В такива мигове копнеех да имам свободата да пътувам, където си поискам, необременена от графици, задължения и твърде много предварителни планове.

Мечтите ми обаче не издържаха сблъсъка с действителността. Все пак бях работеща самотна майка и животът ми се въртеше около отговорностите към двамата ми сина и работата ми като репортер във вестник „Балтимор Сън“.

През 1993 г. обаче навлязох в нов етап от живота си, който ме накара да преосмисля целите си. Синовете ми бяха завършили колеж и започваха нов самостоятелен живот – единият стана преводач в Япония, а другият записа магистратура по физика в Колорадо. Радвах се и се гордеех с тях. Най-голямото щастие за всеки родител е да види, че децата му се справят успешно в света на възрастните. Раздялата със синовете ми обаче ме накара да се чувствам уязвима по начин, който не разбирах. Запазихме силната връзка помежду си, но децата, които бях отгледала, вече не бяха до мен.

Затварям очи и си спомням една отдавна отминала лятна вечер. Момчетата ми са толкова различни: единият лежи в леглото, слуша бейзболен мач и тупа топка в стената; другият е в задния двор и монтира телескопа си под звездното мастилено небе. Свещени мигове, мисля си, когато си спомням онези времена. Без тях домът ми остана тих и пуст.

В службата нещата вървяха по старому. Продължавах да интервюирам интересни хора и да списвам колонка. Бях изцяло отдадена на работата си, свързана с толкова предизвикателства, които често пъти бяха почти непреодолими. Това не беше просто професия, а част от мен.

Понякога обаче се питах дали не съм *твърде* отдадена. На моменти имах чувството, че животът ми се свежда до това да бъда репортер. Чудех се какво е станало с жената, която обичаше изобразителното изкуство, джаза и усещането, че на всяка крачка я очакват приключения. Отдавна не бях я виждала. Дали не беше изчезнала? Или просто не ѝ обръщах внимание, защото бях твърде заета да пиша за другите?

Харесвах живота си с неговата подреденост, предвидимост и сигурност. И все пак образът на тази изчезнала жена не напускаше съзнанието ми. Един ден прочетох за фотографски курс в Тоскана и си помислих: тя би намерила начин да отиде. После попаднах на информация, че някаква шотландска ферма за отглеждане на овце и обучение на колита приема посетители и си казах, че тя със сигурност би вдигнала телефона, опитвайки се да измисли нещо. Чудех се има ли някакъв начин да се свържа с тази изчезнала жена. Възхищавах ѝ се.

Лека-полека отговорът дойде сам през следващите няколко месеца и ме изненада.

Чувах вътрешния си глас, който ми казваше: „Трябва да изследваш света, без предварително да си начертала плановете в репортерския си бележник. От петнадесет години пишеш за другите, време е отново да станеш главна героиня в собствения си живот“.